

Petőcz András

A vakság új változata

Messzire utaztam, hogy ne lássam meg, amit nem akartam meglátni,
és utazásom alatt mindig azt láttam, ami elől menekültem,
minden pillanatban csak azt láttam, amit nem akartam látni,
amit nem akartam meglátni egyáltalán.
Egyedül voltam az utazásomban, mert egyedül akartam maradni,
és mégis velem voltak mindazok, akik mindig is velem vannak,
minden pillanatban velük voltam, azokkal, akikkel együtt vagyok,
nem voltam egy pillanatra sem egyedül utam során.
Mennyi hazugság búvik meg a gyenge emberi testben!
Hamisság, hazugság, szorongások és vágyak!
Néha úgy érzem, beborítanak a bennem megbúvó ismeretlen
erők, beborítanak, és maguk alá temetnek engem.
Utazom, messzire, menekülök, a vakság új típusú változata ez,
ne lássam azt, ami körülvesz, ne lássak semmit, soha semmit,
nem érdekel a háborús propaganda, és az sem érdekel immár,
mennyire kiváló mindaz, ami körbevesz ebben a nyomorúságban.

Megfáradt ország

Megfáradt országot járok, körülöttem fáradt, szomorú arcok,
szomorú arcok körülöttem, reménytelen pillantásokkal méregetnek,
méregetnek egyre, azt nézik, mitől is van bennem még erő,
erő, amely segít a lábaimat felemelni, vagy széttárni karjaimat.
Néha-néha csak éppen elfeküdni volna jó, mozdulatlanul nézni,
nézni bele a távolságba mintegy, *belelélegezni* a nagyvilágba,
a nagyvilágba, amely olyan messzire van tőlem, mint az égbolt,
az égbolt, amely pont olyan kék a nyári napon, mint egykor.
Olyan távoli minden, mondom, *annyira szomorúan távoli*.
Figyelek bele a messzi zajokba, mindabba, ami elhallik
hozzám, és nézem, hogyan hullik darabokra mindaz, ami régen,
vagy nem is olyan régen – még egész volt, kerek egész.
Mefáradt országot járok. Néha kiabálok az üres levegővel,
kiabálok, mint a bolond nő a szomszédomban, aki nagy zsákokat
cipel, amikor elhagyja otthonát, cipeli magával értékeit, félve,
remegeve attól, hogy nem térhet már haza soha többé.